

Justitsministeriet

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K.

Dato: 11. maj 2006
Kontor: Lovafdelingen
Sagsnr.: 2005-730-0246
Dok.: JSS40074

I § 2, nr. 4, i lovforslag nr. L 217 om ændring af straffeloven, retsplejeloven og forskellige andre love (Styrkelse af indsatsen for at bekæmpe terrorisme mv.) foreslås indsat en bestemmelse i retsplejelovens § 783, stk. 2, om kendelse ”på person”. Bestemmelsen har til formål at forenkle proceduren for indhentelse af retskendelse vedrørende telefonaflytning og teleoplysning for så vidt angår sager om overtrædelse af straffelovens kapitel 12 og 13.

Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er nærmere beskrevet i pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Under pkt. 4.1 om gældende ret omtales således bl.a. Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1023/1984 om indgreb i meddelelseshemmeligheden, der ligger til grund for de gældende bestemmelser i retsplejelovens kapitel 71 om indgreb i meddelelseshemmeligheden, herunder den gældende bestemmelse i lovens § 783, stk. 2, hvorefter der i rettens kendelse om bl.a. telefonaflytning skal angives de telefonnumre, som indgrebet angår.

Om den nævnte betænkning anføres i den forbindelse bl.a. følgende:

”Lovændringen [dvs. de regler, der gælder i dag om bl.a. angivelse af konkrete telefonnumre i rettens kendelse] var baseret på Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1023/1984 om indgreb i meddelelseshemmeligheden og anvendelse af agenter, jf. pkt. 4.1.1. ovenfor. I betænkningen side 73 anførte Strafferetsplejeudvalget følgende:

”Ved indgreb i meddelelseshemmeligheden foreslår udvalget yderligere, at indgrebet bliver specificeret i kendelsen ved angivelse af ”de telefonnumre, lokaliteter, adressater eller forsendelser, som indgrebet angår”, jf. lovudkastets § 783, stk. 1. Herved sikres, at den bemyndigelse, som kendelsen giver politiet, får en præcis afgrænsning.”

I tilknytning hertil anføres i de nævnte bemærkninger i lovforslaget bl.a. følgende vedrørende et tidligere forslag fra professor, dr.jur. Hans Gammeltoft-Hansen i afhandlingen Straffeprocessuelle Tvangsindgreb (1981):

”I betænkningen [dvs. den ovenfor nævnte betænkning om indgreb i meddelelseshemmeligheden] omtales bl.a. en analyse vedrørende indgreb i meddelelseshemmeligheden i Hans Gammeltoft-Hansens afhandling ”Straffeprocessuelle tvangsindgreb” fra 1981. Denne afhandling indeholdt forslag til nye lovbestemmelser om straffeprocessuelle tvangsindgreb, herunder bl.a. indgreb i meddelelseshemmeligheden. Forslaget til en ny bestemmelse om telefonaflytning (og anden aflytning) var formuleret således, at der kunne foretages aflytning af telefonsamtaler ”over for en person”, hvis de foreslåede mistankekrav og kriminalitetskrav var opfyldt, jf. Gammeltoft-Hansen, ”Straffeprocessuelle tvangsindgreb”, 1981, side 306.

I bemærkningerne til forslaget til en ny bestemmelse om aflytning anførte Gammeltoft-Hansen bl.a., at ordene ”... over for en person...” tilkendegiver, at alle telefonapparater, hvor der er tilstrækkelig anledning til at antage, at meddelelser gives til eller fra en mistænkt, er omfattet af den foreslåede bestemmelse, jf. side 314 i afhandlingen.

Som det fremgår af bestemmelsen i retsplejelovens § 783, stk. 1, 2. pkt., bygger den gældende ordning ikke på dette forslag, men derimod på et krav om anførelse af de enkelte telefonnumre i kendelsen.”

Som det fremgår, bygger de anførte bemærkninger i lovforslaget på den forståelse af det omtalte forslag fra Hans Gammeltoft-Hansen, at rettens kendelse om f.eks. telefonaflytning ikke skulle indeholde en angivelse af de pågældende konkrete telefonnumre.

Hans Gammeltoft-Hansen har efterfølgende gjort Justitsministeriet opmærksom på, at det nævnte forslag ikke skulle forstås på den måde, som Justitsministeriet har lagt til grund.

Gammeltoft-Hansen har således peget på, at den citerede bestemmelse i hans forslag ikke vedrørte spørgsmålet om indholdet af rettens kendelse, at den dagældende bestemmelse i retsplejelovens § 787, stk. 1, indebar, at de konkrete telefonnumre skulle angives i rettens kendelse, og at tanken med forslaget – uanset at forslaget ikke indeholdt en tilsvarende bestemmelse – ikke var at ændre ved denne ordning.

Det kan på den baggrund konstateres, at Justitsministeriets forståelse af Gammeltoft-Hansens forslag – således som den er kommet til udtryk i lovforslagets bemærkninger – ikke stemmer med, hvad der var hensigten med forslaget. Dette skal Justitsministeriet beklage.

Der kan samtidig være grund til at fremhæve, at det anførte vedrørende Hans Gammeltoft-Hansens tidligere forslag ikke har betydning for de retspolitiske overvejelser, der ligger til grund for den foreslåede bestemmelse om kendelse ”på person”.

De nævnte retspolitiske overvejelser fremgår af pkt. 4.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Som det fremgår heraf, bygger forslaget navnlig på, at den teknologiske udvikling på området i stigende grad vanskeliggør politiets efterforskning, at den gældende ordning efter omstændighederne kan medføre en meget væsentlig ressourcemæssig belastning af såvel politiet som domstolene, og at det særligt med hensyn til terrorområdet er Politiets Efterretningstjenestes erfaring, at de kredse, der mistænkes for forbindelse med mulig terrorvirksomhed, i væsentlig grad søger at udnytte den teknologiske udvikling inden for tele- og internetkommunikation til at undgå overvågning fra myndighedernes side.

Lene Espersen

/ Jørgen Steen Sørensen